

Komandi partur

Komandi partur verður hugleiðingar um Jonu Henriksen, sum var fyrsta kvinnan við føstum sessi í løgtinginum.

ar í koyggjuni, samstundis sum skipið rak fyri vág og vind, áðrenn tað eydnaðist at umvæla seglini og at rigga eitt neyðratt til.

Tá ið veðrið batnaði, varð gjørligt at staðfesta, hvar teir vóru. Tá kundi ferðin halda áfram.

Kokkurin var ikki nógv virður

Stýrimaðurin varð roknaður fyri at vera ein týðningarmikil partur av manningini. Hann fekk tíggju ferðir so nógva løn som ein kokkur. Við skonnartini N.J. Nielsen forvann Poul Carl kr. 560, meðan kokkurin fekk kr. 55 um mánaðin.

Tað vóru ikki øll skip, sum honum dámdi so væl við. Á einum kundi skiparin ikki halda seg frá ungum dreingjum. Tá fór kynslig misnýtsla eisini fram, og hetta var undir umstøðum, tá einki kundi gerast við hetta og enn minni at melda tað.

Pápin var ókunnugfólk

Tá ið Poul Carl kom heim aftur, hevði hann nú nóg mikið av peningi til, at hann og Olga kundu giftast. Tað gjørdi tey 11. apríl 1920. Tá í tíðini vóru eingin arbeiðsloysiskassar, so einaferð mátti hann fara til skips aftur at vinna teimum fyri føðina.

Poul Carl slapp sum stýrimaður við einum skip úr Mars-tal. Hetta var heldur ikki nakað stórt skip, manningin var bara sjeý mans. Men tað forðaði ikki fyri at teir sigldu víða um. Teir fóru til Vestindia, og hann var burtur í hált annað ár. Tí var Poul Carl ikki heima, tá ið fyrsta dóttirin, Ellen, varð fødd á sumri 1921. Tey fingi tilsams fyra gentur.

Ellen er 97 ára gomul. Hon er enn so klokkuclár. Sonurin Poul sigur, at hennara "hardiskur" í erva er eins virkin og tann, sum hann sjálvur hevur

á borðinum.

Tá ið Poul Carl kom heim aftur var Ellen so mikið stór, at hon stóð uppi í tremmusongini. Hon bríggjaði seg ikki um, at hesin "fremmandi maðurin" tók hana upp og klemmði hana.

Tá avgjórði Poul Carl, at eina slíka móttøku ynskti hann ikki at fáa aftur, so hann fór ikki burtur aftur. Nú fylgdi hann sínum gamla dreymi um at læra eitt handverk. Tá kom hann at arbeiða hjá mammubeiggja Olgu sum rørsmiður. Tá ið hesin legði frá sær fyri aldur tók Poul Carl yvir og arbeiðdi sum blikksmiðjumeistari, inntil hann sjálvur bleiv 65 ár og legði frá sær.

Alt lívið var Poul Carl limur í Bróðurringinum á Havinum og varðveitti sambandið við sjómanskúlan í Svendborg, sum nógvir føroyingar kenna. Á hesum skúla kom hann javnan sum gestur og helt eisini ofta fyrilestrar. Eitt skifti var hann eisini nevndarlimur fyri skúlan. Tá ið skúlin eina ferð var hóttur av figgjarligum trupulleikum var hann við í stríðnum fyri at varðveita skúlan. Tað eydnaðist eisini.

Í 1976 fluttu Poul Carl og Olga til Føroya, har tey búsettust á Eiði. Men hann doyði longu í 1977 og er grivin á Eiði. Olga flutti aftur til Danmarkar, men tá ið hon doyði varð urnan við hennara øsku sett í grøvina hjá Poul Carl á Eiði.

Ellen giftist við Marius Kamban

Ellen, elsta dóttir Poul Carl, hevur skrivað sína ættarsøgu niður, og skal okkurt brot takast úr henni. Omman, Johanna, kom eina ferð niður at ferðast. Men hon stóðgaði í heili tvey ár. Hetta var kanska nakað strævið hjá mammuni og teimum øllum í eini lítari íbúð. Men tá ið omman nærkaðist teimum 70 árunum, vildi

Poul Carl, 82 ára gamal. Myndin á veggnum er av skúlaskipinum Danmark

hon sleppa heim aftur. Hesin aldur var jú "støvets ár", og hon vildi doyggja í Føroyum. Men tað vísti seg, at hon hevði ikki havt fyri neyðini at hava ein slíkan skund. Hon bleiv næstan 100 ár.

Ellen hitti Marius Kamban í 1940. Hann var kominn til Svendborg at ganga á sjómansháskúlan. Pápi hennara, Poul Carl, var í nevndini fyri skúlan, og hann plagdi at bjóða føroyskum næmingum heim at vitja. Soleiðis hittust tey. Ellen plagdi eisini at vera við til tiltøk skúlanum, so tey bæði komu at kennast betri og betri.

Men orsakað av krígnum giftust tey ikki fyrr enn í 1946. Marius fór til Føroya í fyrsta farti eftir, at krígið var liðugt við Mjóvanesi, meðan Ellen fór í august við Tjaldrinum, so hann kundi taka ímóti henni.

Hon var væl móttikin av ættini í Føroyum. Verpápin, Hans Kamban, hevði undir krígnum fingið heilabløðing og var merktur av tí. Verfor-eldrini høvdu eisini verið merkt av, at tey høvdu fleiri børn í Danmarkar, sum einki frættist frá øll fimm árin krígið vardi.

Ellen og Marius blivu gift í Føroyum. Brúðleypid varð hildið á Hotel Føroyum á Kongabrunni.

Marius fór at arbeiða á Skipasmiðjuni, áðrenn hann fór á stórhvalaveiðu í Suður Atlantshavinum saman við nógvum øðrum føroyingum.

Ellen fekk arbeiði sum skrivstovufólk hjá Vilhelm Nielsen, sum seldi bilar og hevði verkstað. Her arbeiðdi eisini tann nú 96 ára gamli Sverri Mortensen á Argjum. Tá kom kennskapur millum familjurnar. Seinni kom Ellen at arbeiða hjá Arthur Brend. Hann hevði handil, men er annars millum annað kendur fyri sítt samstarv við við Dollan, Daniel J. Danielsen, fyrst í

farnu øld.

Marius og Ellen fluttu aftur til Danmarkar til jóla í 1946. Tey fingi fyra børn. Eitt teirra er Poul, sum er heimildarmaður til hesa søgu. Hann skal hava tókk fyri beinasemi. Poul er maskinmeistari. Hann er ógvuliga søguáhugaður ikki minst fyri síni føroysku ætt. Kanska fara vit at frætta meira frá honum seinni.

Johanna visti í fimm ár ikki um drongurin var livandi ella deyður

Ein partur av søguni um Poul Carl er eisini søgan um bróðurdótrina Johannu, sum var fødd í 1913.

Sum vanligt hjá ungum gentum fór hon til Danmarkar at fáa pláss. Fyrst fór hon til Nakskov, men so fekk hon starv á sjómansháskúlanum í Svendborg, sum pápabeiggin, Poul Carl, jú hevði nógv samband við. Tá kom ein ungur drongur úr Hvalvík, Petur, at ganga á skúlanum. Tað rann skjótt saman teirra millum. Men tá tað ikki var tolt, at eitt

starvsfólk hevði slíkt samband við ein næming, mátti hon eins og Olga fáa sær eitt annað starv í býnum.

Petur fór at sigla fyrst undir krígnum. Tað var so óheppið, at teir lógu inni í Leningrad í Russlandi, júst tann dagin, 22. juni í 1941, tá ið Týskland legði á Sovjet. Tá ið Danmark frammanundan var hersett av Týsklandi vórðu donsk skip roknað sum figgindaskip. Tí var manningin tikin til fanga. Hetta er ein longri søga, sum m.a. stendur í bókini Tær bygdu land.

Johanna visti sum rímligt er av ongum og frætti einki. Hon visti ikki, um drongurin var livandi ella deyður. Tá krígið var av, flutti Johanna aftur til Eiðis, og hon visti framvegis einki um Petur. Hon var tá í ferðalagi við Ellen, systkinabarninum.

Men Petur kom so aftur til Danmarkar í januar 1946. Hann var skjótur at ringja til Poul Carl í Svendborg at fregnast eftir, um Johanna var trúlovað ella gift. "Nei, hvørki annað ella annað" var hugaliga svarið hann fekk. Petur tók fyrsta fart til Føroya. Ein kann ætlað, at tað hevur verið ein kensluborin sameining millum tey aftaná so langa tíð.

Tey giftust skjótt og fingi trý børn, men Petur var ikki sami maður eftir alt tað, sum hann hevði gjøgnumgingið. Hann vildi slett ikki tosa um tað, og tað, sum vit vita, er frá øðrum, sum vóru við sama skipi. Sjálvur kom eg at kenna ein teirra, danan Edmund Petersen, sum var yngsti maður um borð. Hann læt væl at Peturi at vera saman við.

Manningin á Noah. Poul Carl er nr. 2 vinstrumegin frá. Tað kann vera lagt til merkis, at skipari og stýrimaðurin eru í kasjetti og hvítum buksum. Sjálvt við so lítari manning er sjónligur munur á høgum og lágum

Hesa myndina sendi omman, mamma Poul Carl, til teirra í Danmark. Barnið á myndini er helst er systirsonur Poul Carl, Tórálvar Samuelsen, sum er ein kendur havnarmaður.